Καθώς το θέρος του 2021 οδεύει στο τέλος του, η εικόνα που αποκομίζει ένας φυσιολογικός κάτοικος αυτού του τόπου είναι απογοητευτική. Καλυμμένος στα αποκαΐδια, πνιγμένος από σωρεία, εκ των πραγμάτων, δυσάρεστων ειδήσεων, σε ένα μιντιακό τοπίο που είναι αδύνατον να εμπιστευτείς, παραδομένος εδώ και χρόνια με σε μια μορφή εξουσίας που δεν μπορεί ούτε να αφουγκραστεί τις ανάγκες του μέσου πολίτη, πόσο δε μάλλον να τις ικανοποιήσει.

Όλα τούτα σε ένα μνημονιακό καθεστώς το οποίο μετά από δέκα πέτρινα, για τους περισσότερους, χρόνια όχι μόνο δεν έχει καταφέρει να συμμαζέψει το χρέος, αλλά το ξεχείλωσε έτι περαιτέρω. Επιπροσθέτως κατέφθασε η πανδημία, ισοπεδώνοντας το όποιο μικρό κύμα αισιοδοξίας είχε πιθανόν υπάρξει, ενώ το άνευ προηγουμένου μέγεθος των φετινών πυρκαγιών, κατέστρεψε πολλούς και προβλημάτισε περισσότερους.

Είναι που έχουμε ειδήσεις και τον Αύγουστο, αν και σπάνια, πλέον, ανάμεσα σε αυτές βρίσκεις κάτι ευχάριστα όμορφο. Κάτι καθαρά χιουμοριστικό. Ή θα είναι κάτι δυσβάσταχτα δυσάρεστο ή κάτι ελαφρότατα ευτελές. Ανάμεσά σε αυτούς τους πόλους, θα αγωνίζονται να επιπλεύσουν χρηστικές πληροφορίες περί του καλύτερου σούσι πέριξ της πλατείας του Αγ. Ιερόθεου, ή το γευστικότερο παγωτό σε άλλη πλατεία.

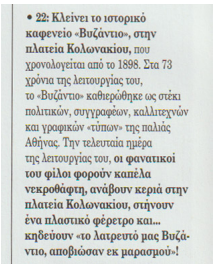
• 22: **Κλείνει το ιστορικό καφενείο «Βυζάντιο», στην πλατεία Κολωνακίου,** που χρονολογείται από το 1898. Στα 73 χρόνια της λειτουργίας του, το «Βυζάντιο» καθιερώθηκε ως στέκι πολιτικών, συγγραφέων, καλλιτεχνών και γραφικών «τύπων» της παλιάς Αθήνας. Την τελευταία ημέρα της λειτουργίας του, **οι φανατικοί του φίλοι φορούν καπέλα νεκροθάφτη, ανάβουν κεριά στην πλατεία Κολωνακίου, στήνουν ένα πλαστικό φέρετρο και... κηδεύουν «το λατρευτό μας Βυζάντιο, αποβιώσαν εκ μαρασμού»!**

Κι όμως στην πιο φημισμένη από όλες τις πλατείες, στην ξακουστή πλατεία Κολωνακίου, ή κατά τον Μάριο Χάκκα «μπιντές», συνετελέσθη προ ακριβώς ημίσεος αιώνος, ένα μικρό δράμα. Σαν σήμερα 22 Αυγούστου του 1971.

Τότε στα 1971, με την junta των συνταγματαρχών στα ντουζένια της. Με την κυβέρνηση των Η.Π.Α. να εκθειάζει τα επιτεύγματα του καθεστώτος, με τον αντιπρόεδρο Spiro Theodore Agnew επισκέπτη στη γη των προγόνων του, τους Γαργαλιάνους Μεσσηνίας, δυο χρόνια πριν παραιτηθεί του αξιώματος ένεκα δωροδοκίας. Ο Κώστας Καπάκας έχει κάνει μια ιδιαίτερη καλλιτεχνική αναφορά επ' αυτού στην Uranya του.

Τότε στα 1971, με το Ν.Α.Τ.Ο. (νέϊτο όπως θα μας το έλεγε δέκα χρόνια αργότερα ο Ανδρέας) να στηρίζει πλήρως το καθεστώς, τον Παναγούλη θανατοποινίτη ανάμεσα στα κελιά του Γουδή και του Μπογιάτι, με εκατοντάδες άλλους φυλακισμένους, εκτοπισμένους, ή αυτοεξόριστους.

Τότε στα 1971, με τον Σεφέρη από τις 20 Σεπτέμβρη φυσικώς απόντα, ο τόπος ζούσε μια περιπέτεια με σκληρό παρόν και άδηλο μέλλον. Υπήρχε όμως κάτι που σήμερα δείχνει να απουσιάζει.

Ελπίδα.

Κι έτσι, στις μέρες μας, το χώρο όπου βρισκόταν το «Βυζάντιον» μέχρι το 1971, καταλαμβάνει ένα κατάστημα που υπόσχεται επικοινωνία. Επικοινωνία δίχως όρια με μια τεχνολογία που φαντάζει μαγική, εκμηδενίζει τις αποστάσεις, πακτώνει το χρόνο, μεταφέρει ογκώδη αρχεία οπουδήποτε, στιγμιαία.

Υπάρχει όμως κάτι που δεν θα μπορέσει να παράξει. Είναι η αμεσότητα και η ευθύτητα της επικοινωνίας που παρήγαγε το κάθε «Βυζάντιον» από το σύνολο των ανθρώπων, των κύκλων και των φυλών της κοινωνίας που διαβήκαν τις πόρτες τους.